

BESCHIKKING VAN HET HOF

1 oktober 1997 *

In zaak C-180/97,

Regione Toscana, vertegenwoordigd door V. Vacchi en L. Bora, advocaten te Firenze, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij P. Benocci, Rue de Vian-den 50,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van ten eerste de nota van de Commissie (directoraat-generaal Landbouw) nr. VI/040551 van 21 november 1994, ten tweede de nooit aan verzoekster meegedeelde handeling waarbij de Commissie de financiële bijdrage voor project 88.20. IT.006.0 (werkzaamheden voor aanvoer van drinkwater in Toscane) in het kader van het geïntegreerd Middellandse-zeeprogramma heeft geschrapt, en ten slotte de nota van 31 januari 1997 waarbij de Commissie haar van deze schrapping kennis heeft gegeven,

geeft

* Proceestaal: Italiaans.

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president, G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray en L. Sevón, kamerpresidenten, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechet (rapporteur), G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet en R. Schintgen, rechters,

advocaat-generaal: C. O. Lenz
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

- 1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 1 april 1997, heeft de Regione Toscana krachtens artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag beroep ingesteld tot nietigverklaring van ten eerste de nota van de Commissie (directoraat-generaal Landbouw) nr. VI/040551 van 21 november 1994, ten tweede de nooit aan verzoekster meegedeelde handeling waarbij de Commissie de financiële bijdrage voor project 88.20. IT.006.0 (werkzaamheden voor aanvoer van drinkwater in Toscane) in het kader van het geïntegreerd Middellandse-zeeprogramma heeft geschrapt, en ten slotte de nota van 31 januari 1997 waarbij de Commissie haar van deze schrapping kennis heeft gegeven.
- 2 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht van eerste aanleg op dezelfde dag en ingeschreven onder zaaknummer T-81/97, heeft de Regione Toscana krachtens dezelfde bepaling beroep ingesteld tot nietigverklaring van die handelingen van de Commissie.

- 3 Nadat de griffie van het Hof verzoekster had meegedeeld dat het Hof niet bevoegd is om kennis te nemen van beroepen van andere personen dan de Lid-Staten of de gemeenschapsinstellingen, en ondanks de mededeling van de dienaangaande op een soortgelijk beroep gegeven beschikking van 21 maart 1997 (zaak C-95/97, Waals Gewest, Jurispr. 1997, blz. I-1787), heeft verzoekster haar beroep bij het Hof gehandhaafd. Zij stelt met name, dat gelet op de door de Italiaanse grondwet aan de regio's verleende wetgevende bevoegdheid, deze op de betrokken terreinen dezelfde procesbevoegdheid hebben als de Lid-Staten.
- 4 Artikel 92, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering luidt als volgt: „Wanneer het Hof kennelijk onbevoegd is kennis te nemen van een beroep, of wanneer dit kennelijk niet-ontvankelijk is, kan het, de advocaat-generaal gehoord, zonder de behandeling voort te zetten, beslissen bij met redenen omklede beschikking.”
- 5 Krachtens artikel 173 van het Verdrag is het Hof bevoegd de wettigheid na te gaan van de handelingen van de in die bepaling genoemde gemeenschapsinstellingen. Blijkens artikel 168 A EG-Verdrag en artikel 3 van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (PB 1988, L 319, blz. 1), zoals gewijzigd bij besluit 93/350/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 8 juni 1993 (PB 1993, L 144, blz. 21), dat zelf is gewijzigd bij besluit 94/149/EGKS, EG van de Raad van 7 maart 1994 (PB 1994, L 66, blz. 29) is het Hof sinds de inwerkingtreding van dit laatste besluit enkel bevoegd voor beroepen die zijn ingesteld door een Lid-Staat of een gemeenschapsinstelling.
- 6 Zoals het Hof in rechtsoverweging 6 van de beschikking van 21 maart 1997 (Waals Gewest, reeds aangehaald) heeft opgemerkt, blijkt uit het algemene stelsel van de Verdragen duidelijk, dat het begrip Lid-Staat, in de zin van de institutionele bepalingen en inzonderheid die betreffende de beroepen in rechte, enkel slaat op de regeringsautoriteiten van de Lid-Staten van de Europese Gemeenschappen, en niet kan worden uitgebreid tot de regeringen van gewesten of autonome gemeenschappen, ongeacht de omvang van de hun toegekende bevoegdheden. Anders zou het institutionele evenwicht worden verstoord dat is neergelegd in de Verdragen, die onder meer de voorwaarden bepalen waaronder de Lid-Staten, dat wil zeggen de

staten die partij zijn bij de oprichtings- en toetredingsverdragen, aan de werking van de gemeenschapsinstellingen deelnemen. De Europese Gemeenschappen kunnen immers niet méér Lid-Staten omvatten, dan het aantal staten waartussen zij zijn opgericht.

- 7 Volgens vaste rechtspraak zijn weliswaar alle autoriteiten van een Lid-Staat — dus zowel die van de bond als die van een deelstaat of van andere territoriale publiek-rechtelijke lichamen — verplicht om binnen de grenzen van hun bevoegdheden de inachtneming van het gemeenschapsrecht te verzekeren, maar is het niet aan de gemeenschapsinstellingen, zich uit te laten over de verdeling van de bevoegdheden volgens de organieke bepalingen van elke Lid-Staat en over de respectieve verplichtingen van de autoriteiten van de staat en van de andere territoriale overheden (zie in die zin het arrest van 12 juni 1990, zaak C-8/88, Duitsland/Commissie, Jurispr. 1990, blz. I-2321, r. o. 13). Zo is het beroep waarmee de Commissie, krachtens artikel 169 EG-Verdrag, of een Lid-Staat, krachtens artikel 170 van dat Verdrag, door het Hof van Justitie kan doen vaststellen, dat een andere Lid-Staat een van de op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen, enkel gericht tegen de regering van deze laatste Lid-Staat, zelfs al zou de niet-nakoming uit het optreden of stilzitten van de autoriteiten van een deelstaat, een gewest of een autonome gemeenschap voortvloeien (zie, onder meer, wat juist de Italiaanse Republiek betreft, arrest van 13 december 1991, zaak C-33/90, Commissie/Italië, Jurispr. 1991, blz. I-5987, r. o. 24).
- 8 Daar het beroep van de Regione Toscana dus niet met het beroep van een Lid-Staat, en trouwens ook niet met dat van een gemeenschapsinstelling, kan worden gelijkgesteld, is het Hof kennelijk onbevoegd om er kennis van te nemen.
- 9 Artikel 47, tweede alinea, van 's Hof's Statuut-EG bepaalt: „wanneer het Hof vaststelt dat een beroep tot de bevoegdheid van het Gerecht behoort, verwijst het de zaak naar het Gerecht, dat zich dan niet onbevoegd kan verklaren”.
- 10 Uit besluit 88/591, zoals gewijzigd, blijkt, dat het Gerecht van eerste aanleg onder meer bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, door natuurlijke of rechtspersonen ingesteld krachtens artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag.

- 11 Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof betreffende de procesbevoegdheid van gewesten en andere territoriale overheden (zie met name beschikking Waals Gewest, reeds aangehaald) moet de Regione Toscana worden beschouwd als een rechtspersoon in de zin van die bepaling.

- 12 Daar het onderhavige beroep door een rechtspersoon is ingesteld op grond van voornoemde bepaling, dient te worden vastgesteld, dat het tot de bevoegdheid van het Gerecht van eerste aanleg behoort en dus naar dat Gerecht moet worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE

beschikt:

- 1) **Zaak C-180/97, Regione Toscana, wordt naar het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen verwezen.**

- 2) **De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.**

Luxemburg, 1 oktober 1997.

De griffier

R. Grass

De president

G. C. Rodríguez Iglesias